

Unutulmuş Gemilerin Deniz Feneri

Yavuz DEMİRKIRAN

Unutulmuş Gemilerin Deniz Feneri

Yavuz DEMİRKİRAN

Thomas otobüsten indiğinde tuzlu bir hava ve güneş ışığı karşıladı onu. Büyükbabası Elias, eski deniz fenerinin yanında duruyordu; beyaz sakalı rüzgârda uçuşuyordu. 'Hoş geldin, Thomas!' diye seslendi. Thomas, aralık dişleriyle mutlu mutlu gülümsedi. Sarı yağmurluğunu giymişti ve boynunda küçük pirinç bir pusula asılıydı. 'Bir yaz boyunca deniz fenerinde çalışmaya hazır mısın?' diye sordu büyükbabası. Thomas hevesle başını salladı.

Her gün Thomas, büyükbabasına feneri parlatmasında, merdivenleri süpürmesinde ve ışığı kontrol etmesinde yardım ediyordu. Deniz feneri kayalık bir burun üzerinde yükseliyordu, uzun ve beyazdı. 'Neden bu kadar eski?' diye sordu Thomas. Büyükbabası gülümsedi. 'Yüzlerce yıldır gemilere yol gösteriyor,' dedi. 'Bazıları özel bir sihri olduğunu söyler.' Thomas merakla büyük cam lambaya baktı.

Sisli bir akşam, Thomas ve büyükbabası pencerenin yanında oturuyorlardı. Sis, yumuşak gri bir battaniye gibi çöktü. 'Dinle,' diye fısıldadı büyükbabası. Thomas boğuk bir düdük sesi duydu. 'Bir gemi mi?' diye sordu. Büyükbabası başını salladı. 'Ama bu gece hiçbir gemi denizde olmamalı,' dedi. 'Hadi gidip bakalım.' Kıvrıla kıvrıla yükselen merdivenlerden fener odasına doğru hızla çıktılar.

Sisin içinden Thomas garip bir şekil gördü. Yırtık yelkenli, uzun bir yelkenli gemiydi. 'Eski görünüyor,' diye fısıldadı. Büyükbabasının gözleri faltaşı gibi açıldı. 'Bu Kaptan Morrow'un gemisi,' dedi. 'Yıllar önce denizde kaybolmuştu.' Thomas ürperdi, ama soğuktan değil. 'Hayalet gemi mi?' diye sordu. Büyükbabası yavaşça başını salladı.

Gemi kayalara doğru yaklaşıyordu. 'Onu güvenli bir yere yönlendirmeliyiz,' dedi büyükbabası. Fenerin başına döndü, ama ışık soluktu. 'Sihirli ışık sönüyor,' dedi. 'İşe yarayacağından emin değilim.' Thomas'ın midesinde bir düğüm oluştu. 'Ne yapabiliriz?' diye sordu. Büyükbabası endişeli görünüyordu. 'Bilmiyorum,' dedi.

Tam o sırada fenerin yanında minik, parlayan bir figür belirdi. Işıktan yapılmış küçük bir adamdı; saçları alev gibiydi ve parlaklıktan bir cübbesi vardı. 'Ben Fener Bekçisiyim,' dedi yumuşak bir sesle. 'Işık sönüyor çünkü ben zayıflıyorum.' Thomas hayretle baktı. 'Sana nasıl yardım edebiliriz?' diye sordu. Fener Bekçisi belli belirsiz gülümsedi. 'Şefkat,' diye fısıldadı.

Fener Bekçisi açıkladı: 'Uzun zaman önce bu ışık, kayıp gemileri huzurlu limanlara yönlendirirdi. Ama insanlar onları unuttukça ışık zayıfladı. Artık onu yalnızca iyi bir kalp yeniden canlandırabilir.' Thomas büyükbabasına baktı. 'Ben yardım etmek istiyorum,' dedi. Büyükbabası başını salladı. 'Birlikte çalışmalıyız,' dedi. 'Gemiler bize güveniyor.'

Ertesi gece siste daha çok gemi belirdi. Her biri eski ve yırtıktı ve her biri unutulmuş bir varış noktası arayan denizciler taşıyordu. Thomas bir gemide el sallayan küçük bir çocuk gördü. 'Kaybolduk!' diye seslendi çocuk. 'Bize yardım edebilir misiniz?' Thomas da el salladı. 'Deneyeceğiz!' diye bağırdı. Her gemi geldikçe Fener Bekçisi daha da soluklaşıyordu.

Thomas derin derin düşündü. 'Feneri ekstra parlak parlatırsak ne olur?' diye sordu. Büyükbabası başını salladı. 'Işık, Bekçi'nin sihrinden geliyor,' dedi. 'Ama belki bizim iyiliğimiz onu güçlendirebilir.' Thomas elini cama koydu. 'Sana inanıyoruz,' dedi Fener Bekçisi'ne. Minik figür biraz daha parladı.

Thomas boynundaki pusulayı hatırladı. Onu büyükbabası vermişti. 'Her zaman eve doğru gösterir,' demişti büyükbabası. Thomas'ın aklına bir fikir geldi. 'Gemilerin eve dönüş yolunu bulmasına yardım etmeliyiz,' dedi. 'Ama nasıl?' diye sordu büyükbabası. Thomas gülümsedi. 'Onlara önemsedığimizi göstererek,' dedi. 'Şefkat bunu demek.'

Thomas ve büyükbabası fenerin başında yan yana durdular. 'Sana yardım edeceğiz,' dedi Thomas Fener Bekçisi'ne. Küçük ruh gülümsedi. 'İyiliğin bana güç veriyor,' dedi. Parıltısı daha da arttı. Fener, suyun üzerinde parladı ve sisi yarıp geçti. Kayıp gemiler ışığa doğru döndü, yelkenleri umutla doldu.

Kaptan Morrow'un gemisi yaklaştı. 'Teşekkürler, Thomas!' diye seslendi. 'Bize eve dönüş yolunu gösterdin.' Thomas el salladı. 'İyi yolculuklar!' diye bağırdı. Gemiler tek tek ufka doğru yelken açtı ve sisin içinde kayboldu. Fener Bekçisi sıcacık parladı. 'Harika bir şey yaptın,' dedi. Thomas kendini gururlu ve mutlu hissetti.

Son gemi de kaybolurken Fener Bekçisi solmaya başladı. 'Buradaki zamanım doldu,' dedi yumuşak bir sesle. 'Ama onu koruyacak iyi kalpler olduğu sürece ışık kalacak.' Thomas'ın boğazında bir yumru oluştu. 'Seni tekrar göreceğim miyim?' diye sordu. Bekçi gülümsedi. 'Işık her parladığında ben buradayım.' Sonra kayboldu.

Thomas ve büyükbabası merdivenlerden indiler. Deniz feneri sıcak ve güvenli hissettiriyordu. 'Cesurdun,' dedi büyükbabası. 'Kaybolanlara yardım ettin.' Thomas pusulasına dokundu. 'Küçük bir iyiliğin bile büyük bir fark yaratabileceğini öğrendim,' dedi. Büyükbabası ona sarıldı. 'Deniz fenerinin sihri işte bu,' dedi.

O yaz Thomas her gün büyükbabasına yardım etti. Feneri parlattı ve merdivenleri süpürdü. Bazen sisli gecelerde Fener Bekçisi'nin parıltısını gördüğünü sandı. Ama ışığın kayıp gemiler için her zaman parlayacağını biliyordu. Ve şefkatin en büyük sihir olduğunu biliyordu.

Sonbahar geldiğinde Thomas büyükbabasına sarılıp vedalaştı. 'Gelecek yaz döneceğim,' diye söz verdi. Büyükbabası gülümsedi. 'Deniz feneri seni bekliyor olacak,' dedi. Thomas boynundaki pusulasıyla otobüse bindi. Güneşte parlayan deniz fenerine son bir kez baktı. Başkalarına yardım etmenin, tüm yaz maceralarının en güzeli olduğunu biliyordu.